

nemlig: „Da Enken, der er i en Alder af næsten 80 Aar, sidder i trange Kaar og er meget svagelig, formener Ministeriet, at Billighed taler for, at der — ligesom i tidligere lignende Tilfælde — bør tilstaaes hende en ekstraordinær aarlig Understøttelse af Statskassen fra den 1. Februar 1915 at regne, saa længe hun er ugift og hendes Formuesforhold ikke maatte forbedre sig“. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han er af den Opfattelse, eller Ministeriet er af den Opfattelse, at naar man yder Understøttelse til en Dame i Firsindstyveaarsalderen, bliver hun et altfor flot Parti, og saa er man nødt til at tage en saadan Reservation; eller at man har gjort den Erfaring, at Kvinder i den Alder er særlig giftesyge; eller man i Ministeriet har den Opfattelse, at Mænd har forandret deres Smag. Jeg kunde dog tænke mig, at det hele skyldes en gammel Formel, som man benytter, men jeg tror, man uden Skade kunde afskaffe den Slags Formler.

Munk-Poulsen: Jeg bringer den højtærede Forsvarsminister en Tak, fordi han har foreslaaet en Forhøjelse af Understøttelserne til Enker efter forulykkede Redningsmænd. Det har været mig en stor Glæde at se, at man nu endelig er naaet dertil, at en saadan Enke kan opnaa et Beløb af 600 Kr. i alt i Understøttelse.

Ligeledes bringer jeg den højtærede Minister en Tak for det under Bilag Nr. 197 opførte Forslag om en Bevilling af 3,000 Kr. til fortsat Drift af Prøve-Redningsbaaden i Vorupør. Jeg takker Finansudvalget, fordi det har tiltraadt dette Forslag. Men samtidig vil jeg gøre nogle Bemærkninger til den Motivering, hvormed Ministeriet ledsager dette Forslag. Det siges i Ministeriets Bemærkninger, at en fortsat Drift er Marineministeriet uvedkommende. Dette er jo rigtigt i een Forstand. Ministeriet har selvfølgelig ikke nogen som helst juridisk Forpligtelse til at fortsætte Driften af denne Prøve-Motorredningsbaad, men det forekommer mig, at det i højeste Grad maa være interesseret i, at disse Forsøg gøres. Naar der aarlig bruges et Beløb af, saa vidt jeg erindrer, mellem 300,000 og 400,000 Kr. til Redningsvæsenet, saa er 3,000 Kr. aarlig dog et meget lille Beløb at anvende til praktiske Forsøg, og ingen vil paastaa, at det Materiel, som var tidsvarende i 1852, da man begyndte med

Redningsbaadene, og som i det væsentligste er bevaret under samme Form og Type, skulde være tidsvarende i 1915. Derfor mener jeg, at ingen mere end netop Marineministeriet maa være interesseret i, at der gøres Forsøg med den omtalte Baad, indtil man har naaet Erfaringer, der tilstrækkeligt beviser, at den Slags Baade kan bruges paa Kysten, eller maa-ske beviser Nødvendigheden af at foretage visse Ændringer. Naar man undertager den — man kan vel uden Fornærmelse sige: noget uheldige — amerikanske Type af Motor-Redningsbaad, der for Tiden er anbragt paa Læsø, er den ved Vorupør, saa vidt jeg ved, den eneste Motor-Redningsbaad, der findes paa de aabne danske Kyster. Videre er man ikke naaet, efter at Motorkraft har været benyttet i over 20 Aar. Selv om altsaa Marineministeriet, hvad jeg selvfølgelig indrømmer, ikke har nogen som helst juridisk Forpligtelse dertil, forekommer det mig dog at være i høj Grad moralsk forpligtet til at lade de Forsøg foretage, der er nødvendige, for at man kan afgøre, hvordan en Redningsbaad med Motorkraft praktisk talt helst skal være for at kunne passe til Forholdene ved den jydsk Vestkyst.]

Det siges endvidere i Motiverne, at da man ikke er naaet til endelige Resultater, foreslaar man Optagelsen af denne Bevilling. Det er rigtigt, at Resultaterne ikke er store endnu, idet Baaden kun har været i Virksomhed een Gang, hvor den slæbte en Motorbaad, der havde Maskinskade, tilligemed Mandskabet ind. Men dette er ikke en Følge af, at Baaden ikke egnede sig til at benyttes, det er simpelthen en Følge af de Vejrforhold, vi har haft. Marineministeriet vil have erfaret, at den paa Stedet stationerede Redningsbaad heller ikke har været i Virksomhed i det forløbne Aar. Hvad der imidlertid tiltaler mig mindst i Motiveringen, er Udtalelsen om, at man formener, at der paa Stedet er tilstrækkeligt Redningsmateriel, idet der der er stationeret en af Statens Redningsbaade. Det kan jeg ikke indrømme er et tilstrækkeligt Redningsmateriel. Jeg er vis paa, at man vil indrømme, at de Haandsprøjter, man i gamle Dage havde ved Brandvæsenet, ikke nu kan betragtes som tilstrækkeligt Brandslukningsmateriel. Men paa samme Maade kan man heller ikke kalde det tilstrækkeligt Redningsmateriel, at der paa et Sted er en Baad af den gamle Type, der drives ved Aarer. Det er et forældet Materiel. Det kan bruges saaledes, som det nu en Gang kan bruges, men det er ikke til-